

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-215)

Mar (1) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 35)

6. ஜாத: ஸத்த்வமுத்ரிக்காத புத்தீந்திரிய கணோ மஹாந்
கர்மேந்திரிய கணாச்சாபி ராஜஸாத் உபயாத்மகம்

பொருள் - அஹங்காரத்தில் உள்ள ஸத்த்வம் அதிகரிக்கும்போது
ஞானேந்திரியங்கள் உண்டாகின்றன. அஹங்காரத்தில் உள்ள ராஜஸம்
அதிகரிக்கும்போது கர்மேந்திரியங்கள் உண்டாகின்றன. இந்த இரண்டு நிலையும்
கலந்துள்ளபோது மனம் உண்டாகிறது.

7. உபயஸ்மாத் ஸமுத்பூதமிதீயம் தத்த்வபத்தி:
அத்ர ப்ரக்ருதிரேகைவ மூலபூதா ஸநாதநீ

பொருள் - இப்படியாகவே அனைத்து தத்துவங்களும் உண்டாகின்றன. இவற்றில்
மூலப்ரக்ருதி மட்டும் எப்போதும் இருந்து வருவதாகும்.

8. மஹதாத்யாஸ்து ஸப்தாந்யே கார்யகாரண ரூபிண:
தந்மாத்தரேப்ய: ஸமுத்பூதா விசேஷா வியதாதய:

9. புத்தி கர்மேந்திரிய குணௌ பஞ்சகௌ மந ஏவ ச
விகாரா ஏவ விஜ்ஞேயா ஏதே ஷோடச சிந்தகை:

பொருள் - மஹத் தொடக்கமாக உள்ள ஏழு தத்துவங்களும் காரணமாகவும்,
காரியமாகவும் உள்ளன (அதாவது இவற்றிலிருந்து வேறு சில உற்பத்தி ஆவதால்,
இவை காரணங்கள் ஆகின்றன. இவை வேறு சிலவற்றிடமிருந்து உற்பத்தி

ஆவதால், இவை காரியங்கள் ஆகின்றன). ஐந்து தந்மாத்திரைகள், ஞானேந்தரியங்கள் ஐந்து, கர்மேந்தரியங்கள் ஐந்து, மனம் ஆகிய அனைத்துமே மற்றவற்றிலிருந்து உண்டான காரியங்கள் என்று அறிஞர்கள் கூறுவர்.

10. சதுர்விம்சதிரேதாநி தத்த்வாநி கதிதாநி தே

யாவாந்யச்சாத்ர வக்தவ்யோ விசேஷோ யாத்ருசாஸ்த்விஹ

11. ஸ ஸர்வ: கதித: பூர்வம் தவ வ்ருத்ர நிஷ்பூதந

விம்சத்யா ச த்ரிபிச்சைவ விகாரை: ஸ்வை: ஸமந்விதா

12. இயம் ப்ரக்ருதிரவ்யக்தம் கதிதா தே ஸுராதிப

வ்யக்தாவ்யக்தமயீ ஸைஷா நித்யம் ப்ரஸவதர்மிணீ

பொருள் - வ்ருத்ரன் என்பவனை அழித்த இந்த்ரனே! இருபத்து நான்கு தத்துவங்கள் உள்ளன என்றும், இவற்றைக் குறித்தும் விரிவாக நான் உனக்கு முன்பே கூறியுள்ளேன். மேலும் அவ்யக்தம் மற்றும் அதன் இருபத்து நான்கு மாற்றங்கள் குறித்தும் நான் கூறியுள்ளேன். வ்யக்தம் மற்றும் அவ்யக்தம் ஆகிய இரண்டையும் உள்ளடக்கிய இந்த ப்ரக்ருதியானது எப்போதும் தன்னுடைய கார்ய வஸ்துக்களை உற்பத்தி செய்தபடியே உள்ளது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 215)

தொடர்ந்து முண்டக உபநிஷத் (1-1-6) - யத்தத்ரேச்யம் - எதனைக் காண இயலாதோ - என்பதன் மூலம் பரோசுஷ ஞானம் மற்றும் அபரோசுஷ ஞானம் ஆகிய இரண்டிற்கும் விஷயமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் ஓதப்படுகிறது. இது போன்றே முண்டக உபநிஷத் (1-1-7) - யதோர்பண நாபி: ஸ்ருஜதே க்ருண்ஹதே ச - சிலந்திப்பூச்சி எவ்விதம் தனது உடலிலிருந்து நூலை வெளியே உமிழ்ந்து மீண்டும் உள்ளே இழுத்துக் கொள்கிறதோ - என்பதன் மூலம், மேலே கூறப்பட்ட அசுஷரமாகிய ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து சேதனம் மற்றும் அசேதனம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டியானது கூறப்பட்டது. இங்குள்ள விசுவம் என்ற பதம் மூலம், அசேதனம் மட்டும் அல்லாமல், சேதனமும் கூறப்பட்டுகிறது. தொடர்ந்து முண்டக உபநிஷத் (1-1-8) - தபஸா சீயதே ப்ரஹ்ம ததோ அந்நமாபி ஜாயதே அந்நாத் ப்ரணோ மந: ஸத்யம் லோகா: கர்மஸு சாம்ருதம் - தபஸ்ஸால் ப்ரஹ்மம் வளர்கிறது; ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து அன்னம் உண்டாகிறது; அன்னத்திலிருந்து முக்யப்ராணன், மனம், ஸத்யம் (அனைத்து சரீரங்கள்), பலவிதமான உலகங்கள், கர்மங்கள் மூலம் ஏற்படும் அம்ருதத்வம் போன்ற பலவும் வந்தன - என்பதன் மூலம், ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து அனைத்தும் உற்பத்தி ஆவது குறித்து கூறப்பட்டது.

இங்கு, "தபஸா = ஞானத்தின் மூலம்" என்று கொள்ளவேண்டும்; இதன் காரணம் முண்டக உபநிஷத்தில் (1-1-9) - யஸ்ய ஞானமயம் தப: - அவனுடைய தபஸ் என்பது ஞானமயமாக உள்ளது - என்று கூறப்பட்ட உள்ளது. சீயதே என்றால் வளர்கிறது என்று பொருள்; உற்பத்தி ஆகி பின்னர் வளர்கிறது. இங்குள்ள வாக்கியத்தின் முழுப்பொருள் - "பஹுஸ்யாம் - நான் பலவாகக் கடவேன்" என்ற ஸங்கல்ப ஞானம் காரணமாக ப்ரஹ்மம் ஸ்ருஷ்டியில் மிகுந்த விருப்பம்

கொள்கிறது - என்பதாகும். பின்னர் உள்ள பகுதி “ததோ அந்நமாபி ஜாயதே - அன்னம் அவனிமிருந்து உண்டாகிறது” என்பதாகும். அன்னம் என்பது அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள் ஆகும். இதன் கருத்து - இந்த உலகில் உள்ள ஜீவாத்மாக்கள் அனுபவிக்கத் தேவையான, இன்பம் அளிக்கக்கூடியதான, பிரிக்கப்படாத பூதஸூக்ஷ்மங்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே உண்டாக்கின்றன - என்பதாகும். மேலும் ப்ராணன், மனம் போன்றவை தொடக்கமான பலவும், இவற்றின் துணை கொண்டு ஸ்வர்க்கம் மற்றும் இறுதியாக மோக்ஷம் செல்லும் பலனை அடைவதற்காக இயற்றப்படும் கர்மங்களும் அன்னத்திலிருந்து உண்டாகின்றன.

அடுத்து முண்டக உபநிஷத் (1-1-9) - ய: ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வவித் - அனைத்தும் அறிபவன், எண்ணியதை முடிக்கவல்ல திறமை - என்றுள்ள வரி தொடக்கமாக, ஸ்ருஷ்டிக்கு மிகவும் அவசியமான கருவிகளாக உள்ள “அனைத்தும் அறிந்த தன்மை, எண்ணியதை முடிக்கவல்ல தன்மை” போன்றவை கூறப்படுகின்றன. கார்ய ரூபத்தில் உள்ளதும், நாம ரூபங்களுடன் கூடியதும், அனுபவிக்கும் ஜீவாத்மாக்கள் மற்றும் அனுபவிக்கப்படும் வஸ்துக்கள் ஆகியவற்றைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டதும் ஆகிய இது [ஏதத் என்று பாஷ்யத்தில் உள்ளது; இதனை ப்ரஹ்மம் என்ற பொருள் கொண்டு பல மொழி பெயர்ப்புகளில் உள்ளன; பாஷ்யத்தில் அக்ஷர ஏதத் கார்யகாரம் ப்ரஹ்மம் நாம ரூபம் ச ஜாயதே என்று உள்ளது. ஆனால் இங்குள்ள ப்ரஹ்மம் என்ற பதம் மற்றொரு ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கவில்லை என்று கொள்ளவேண்டும். அதாவது அவனே காரண ப்ரஹ்மம், அவனே கார்ய ப்ரஹ்மம், அவனே அன்னத்தை அளிப்பவன், அவனே அன்னத்தை உண்பவன் என்று கருத்து], அனைத்தும் அறிந்ததும், அனைத்தையும் செய்யவல்ல திறன் கொண்டதும், அக்ஷரம் எனப்படுவதும் ஆகிய உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்திலிருந்து வெளிப்படுகிறது (அதாவது ப்ரஹ்மமானது கார்ய ரூபமாக வெளிப்படுகிறது என்று கொள்ளவேண்டும்).

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 215)

மூலம் -

பரபக்த்யாதி மூலத்வம் கைங்கர்யஸ்ய யதுச்யதே

கத்யாதிஷு ததப்யாஹு: அபவர்கதசாச்ரயம்

உத்தரோத்தரயோ: ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத்தகரண போகயோ:

பூர்வபூர்வ சக்ஷணேஷ்டத்வாத் தந்மூலத்வமுதீரிதம்

சரீர பாத காலே து ஹார்தஸ்யாநுக்ரஹ: ஸ்வயம்

பரிபாகம் ப்ரபந்நாநாம் ப்ரயச்சதி ததாவிதம்

அங்கோலதைல ஸிக்தாநாம் பீஜாநாமசிராத்யதா

விபாக: பலபர்யந்த: ததா அத்ரேதி நிதர்சிதம்

துஷ்டேந்த்ரிய வசாச்சித்தம் ந்ருணாம் யத்கல்மஷைர் வ்ருதம்

ததந்தகாலே ஸம்சுத்திம் யாதி நாராயணாலயே

இதி வ்ரதவிசேஷே யத் ஸாதத்வதாதிஷு சிஷ்யதே

தத்வதத்ரோபபத்யதே கத்யோக்தாந்த்ய தசாகம:

அநுக்ரஹ விசேஷேண கேநசித் பரமாத்மந:

குருகாதிச நாதாத்யா: ப்ராகப்யந்வபவந் ப்ரபும்

விளக்கம் –

- பரபக்தி ஆதி மூலத்வம் கைங்கர்யஸ்ய யத் உச்யதே கத்யாதிஷு ததாபி ஆஹு: அபவர்கதசாச்யம் – கத்யம் போன்றவற்றில், கைங்கர்யத்திற்கு ப்ரபத்தி முதலானவற்றைக் காரணமாகக் கொண்ட எத்தகைய தன்மை கூறப்படுகிறதோ, அதனையும் மோசஷத்தை அடைந்த நிலை என்றே பூர்வர்கள் கூறினார்கள்.
- உத்தரோத்தரயோ: ஸ்வாமி ஸாஷாத்தகரண போகயோ: பூர்வபூர்வ சஷணேஷ்டத்வாத் தந்மூலத்வமுதீரிதம் – பகவத் ஸாஷாத்தகாரம் (பரஜ்ஞாநம்), தடையின்றி அவனை அனுபவித்தல் போன்ற நிலைகள் பின்னர் ஒரு காலகட்டத்தில் வருவதாகிலும், அவற்றைக் குறித்து முன்பே ஆசையுடன் எண்ணியபடி உள்ளதால், அவை பரபக்தியால் வருவதாகும் என்பர்.
- சரீர பாத காலே து ஹார்தஸ்யாநுக்ரஹ: ஸ்வயம் பரிபாகம் ப்ரபந்நாநாம் ப்ரயச்சதி ததாவிதம் – சரீரத்தை விடும் காலம் வந்தவுடன், ஜீவாத்மாக்களுடைய இதயத்தில் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை என்பது, அவர்கள் செய்த ப்ரபத்தியின் விளைவாக, பகவத் ஸாஷாத்தகாரம் என்பதை அளிக்கிறது.
- அங்கோலதைல ஸிக்தாநாம் பீஜாநாமசிராத்யதா விபாக: பலபர்யந்த: ததா அத்ரேதி நிதர்சிதம் – அழிஞ்சிக் கொட்டையின் தைலத்தில் ஊற வைக்கப்பட்ட மற்ற விதைகளுக்கு, விரைந்து பழம் அளிக்கவல்ல திறன் உண்டாகிறது. இது போன்றே பகவத் கருணை என்பது ப்ரபத்தி செய்தவர்களுக்கு விரைவாக பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம் மற்றும் பரமபக்தி ஆகியவற்றை அளிக்கிறது.
- துஷ்டேந்த்ரிய வசாச்சித்தம் ந்ருணாம் யத்கல்மஷைர் வ்ருதம் ததந்தகாலே ஸம்சுத்திம் யாதி நாராயணாலயே இதி வ்ரதவிசேஷே யத் ஸாதத்வதாதிஷு

சிஷ்யதே தத்வதத்ரோபபத்யதே கத்யோக்தாந்த்ய தசாகம: - மனிதர்களுடைய எந்த ஒரு மனமானது தீய இந்த்ரியங்களுக்கு வசமாக உள்ளதன் காரணமாகத் தோஷங்களால் நிறைந்துள்ளதோ, அதே மனம் ஸர்வேச்வரன் உறைகின்ற சேஷத்ரங்களில் வசிப்பதால், மரணம் அடையும் காலத்தில் மிகுந்த தூய்மையை அடைவதாக ஸாத்வம் போன்ற ஸம்ஹிதைகளில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது போன்று மோஷ உபாயமாகக் கூறப்பட்டுள்ளவற்றில் காணப்படும் அனைத்தும் கத்யத்தில் கூறப்படுவதால், கத்யத்தில் வெளிப்படுத்தப்படும் இறுதி நிலை என்பது பொருத்தமே ஆகும்.

- அநுக்ரஹ விசேஷேண கேநசித் பரமாத்மந: குருகாதிச நாதாத்யா: ப்ராகப்யந்வபவந் ப்ரபும் - நம்மாழ்வார், நாதமுனிகள் போன்றவர்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மையான அநுக்ரஹம் காரணமாக, தாங்கள் தங்களுடைய சரீரத்தை விடுவதற்கு முன்பும் கூட பகவானை அனுபவித்தனர்.

த்வயத்தின் பொருளை நம்மாழ்வார் உரைத்தல்

மூலம் - இத் த்வயத்தின் அர்த்தத்தை நம்மாழ்வாரும் "திரு நாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ" என்றும், "முகில்வண்ணனடியை அடைந்து அருள்சூடி உய்ந்தவன்" என்றும், "அகலகில்லேன்" முதலான ப்ரதேசங்களிலும் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - த்வய மந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளை நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி (4-1-1) - திரு நாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-11) - முகில்வண்ணன் அடியை அடைந்து அருள்சூடி உய்ந்தவன் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அகலகில்லேன் - என்றும் உள்ள இடங்களில் அருளிச்செய்தார்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 35)

93. இதுக்கு மூலம் - யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தின மொருவகைக் கொப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சேர்ந்தமைக் கடையாளமுளவாக உகந்துகந்து திமிர் கொண்டாலொத்து நாட்டியல் வொழிந்து சடரையோட்டி மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய்த் தீயனமருங்கு வாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கித்யுகம் பற்றிப் பட்டெழு போதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்.

அவதாரிகை - இப்படி இவரை ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் சங்கிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னு மாகாங்கஷையிலே இதுக்கு மூலம் இவருடைய ப்ரபாவமென்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - இப்படியாக நம்மாழ்வார் குறித்து ஞானிகள் ஐயம் கொள்வதற்குக் காரணம் என்ன என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்குக் காரணம் நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபாவமே ஆகும் என்று விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுக்கு மூலம்) அதாவது, இவரைக் கண்ட ஜ்ஞாநாதிகர் “இவர் இன்னார்” என்று நிர்ணயிக்கமாட்டாமை இங்ஙன் சங்கிக்கைக்கு ஹேது, (யான் நீயென்று மறுதலைத்து) “புவியுமிருவிசும்பும்” என்று தொடங்கி உயப விபூதியும் உன் ஸங்கல்பத்திலே கிடக்கின்றன; ஏவம்பூதனான நீ என்னுடைய ச்ரோத்ரேந்தரிய த்வரா புகுந்து விச்சேதமின்றிக்கே என் ஹ்ருதயத்திலே உளையாகா நின்றாய். இப்படியான பின்பு விபூதியையுடைய நீயோ விபூதிமானையுடைய நானோ பெரியா ராரென் றறிவாரார். அப்ரதிஹத சக்தியான நீதான் இத்தை நிருபித்தறிந்து காண் என்று உபய விபூதி யுத்தனோடே மறுதலைக்கிற விபவத்தையுடையராய்.

விளக்கம் - (இதற்கு மூலம்) நம்மாழ்வாரைக் கண்ட ஞானிகள் “இவர் இன்னார்” என்று உறுதியாக உரைக்க இயலாமல் இவ்விதம் ஐயம் கொள்வற்கான காரணம், (யான் நீ என்று மறுதலைத்து இருந்த ப்ரபாவம்) - பெரியதிருவந்தாதி (75) - புவியும் இரு விசும்பும் - என்று தொடங்கி, “நித்யவியூதி, லீலாவியூதி என்ற இருவகையான செல்வங்களும் உன்னுடைய ஸங்கல்பத்தில் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட நீ எனது செவி வழியாக என்னுள் புகுந்து கொண்டு, பிரிவு என்பது இன்றி, எனது இதயத்தில் எப்போதும் நிலையாக நிற்கிறாய். இப்படியாக உள்ளதால், இந்தச் செல்வங்கள் அனைத்தையும் கொண்டவனாகிய நீயா அல்லது இந்தச் செல்வங்கள் அனைத்தையும் கொண்டவனாக உள்ள உன்னைக் கொண்டுள்ள நானா - நம் இருவரில் யார் பெரியவர் என்று யாரால் கூற இயலும்? ஆனால் எந்த ஒரு தடையும் இல்லாத சக்தி கொண்ட நீயே ஆவாய் என்பதை ஆராய்ந்து அறிந்து காண்பாயாக”, என்று இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரனோடு மறுத்துப் பேசும்படியான வைபவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி) “யாவர் நிகரகல் வானத்தே” என்றும், “மாறுளதோவிம் மண்ணின் மிசையே” என்றும் அவனுடைய உபயவியூதி யோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்யத்துக்கும் தகுதியாம்படியாகவும் ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஒன்றுக்கும் விக்குதனாகாதவன், தம்முடைய உக்தி ச்ரவண ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே தெகுடாகும்படியாகவும், திருவாய்மொழி பாடுகிற நாவீறுடைமையாலே உபயவியூதியிலும் உபமாந ரஹிதராய்,

விளக்கம் - (வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகரும் இன்றி இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (4-5-8) - யாவர் நிகரகல் வானத்தே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-4-9) - மாறுளதோ இம்மண்ணின் மிசையே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்டவனாகும் தன்மை மற்றும் மென்மைத் தன்மை ஆகிய இரண்டிற்கும் தகுதியாகும் விதத்திலும்; ஸர்வேச்வரனாக உள்ளதால், தான் விரும்பும் அனைத்தையும் அடைந்ததன் காரணமாக நிறைவு பெற்றவனாக உள்ளவனும், வேறு எதனையும் நாடாதவனும் ஆகிய அவன், தனது திருவாய்மொழியைக் கேட்டவுடன் எழுந்த மகிழ்ச்சி காரணமாக தெகுடு ஆடும் விதத்திலும் உள்ளதான திருவாய்மொழியை உரைக்கின்ற நாக்கு கம்பீரம்

கொண்ட காரணத்தால் இந்த உலகம், அந்த உலகம் என்று இரண்டிலும் ஒப்பு கூற இயலாதவராக உள்ள ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (நிலையிடம் தெரியாதே) கலவியும் பிரிவும் கலசி நடக்கையாலே கலவியால் வந்த ரஸமேயாய்ச் செல்லும் அங்குள்ளார் படியும்ன்றி, பகவத்குணைக தாரகதையாலே அந்த பாநாதிகளால் தரிக்குமிங்குளார் படியும்ன்றி, இப்படி உபயவிபூதியிலும் அடங்காமையாலே “வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடம்” என்று வாஸ ஸ்தலம் தெரியாதபடியாய்,

விளக்கம் - (நிலை இடம் தெரியாதே இருந்த ப்ரபாவம்) – ஸர்வேச்வரனுடைய சேர்க்கை என்ற இன்பம் மட்டுமே எப்போதும் உள்ளதான பரமபதம் போன்று அல்லாமலும், இங்கு சேர்க்கையும் பிரிவும் கலந்து உள்ளதால், ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அனுபவித்தபடி இருத்தல் என்பதை மட்டுமே கொண்டு உயிர் தாங்கி நிற்பதால் இந்த உலகில் உள்ள மற்றவர்கள் போன்று உணவு நீர் முதலியவைகளால் உயிர் தாங்கி நிற்பது அல்லாமலும் – ஆக இப்படியாக இந்த உலகம் மற்றும் பரமபதம் ஆகிய இரண்டு பிரிவுகளிலும் சேராமல் உள்ளதன் காரணமாக, திருவிருத்தம் (75) – வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடம் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வார் வாழும் இடம் இன்னது என்று அறிய இயலாதபடியான ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (தெய்வத்தின மொருவகைக் கொப்பக) “தெய்வத்தினமோரணை யீர்களாய்” என்று ஒருவரிருவரன்றிக்கே நித்யஸூரிகளெல்லாம் கூடினாலும் தமக்கு ஒரு வகைக் கொப்பாம்படியாய்,

விளக்கம் - (தெய்வத்து இனம் ஒருவகைக்கு ஒப்பாக இருந்த ப்ரபாவம்) – [இங்கு தெய்வத்து இனம் என்றால் நித்யஸூரிகள் என்று பொருள்] திருவிருத்தம் (23) – தெய்வத்தினமோரணை யீர்களாய் – என்பதற்கு ஏற்ப ஒருவர், இருவர் என்று அல்லாமல், நித்யஸூரிகள் அனைவரும் சேர்ந்து நின்றாலும், நம்மாழ்வாரகிய தன் ஒருவருக்கு மட்டும், அவர்கள் ஓரளவிற்கு ஒப்பாகும்படியான ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்ய) “வானோரினத் தலைவன்” என்று அனந்த ஸூரி ஸங்க நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன் “அந்தாமத்தன்பு செய்து” என்று அழகிய தாமமான பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை யடையத் தம் பக்கலிலே ஒரு மடைகொள்ளப் பண்ண,

விளக்கம் - (இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்ய இருந்த ப்ரபாவம்) - [இனத்தலைவன் என்றால் பரமபதநாதன், அந்தாமம் என்றால் பரமபதம்] பெரியதிருவந்தாதி (25) - வானோரினத் தலைவன் - என்பதற்கு ஏற்ப எண்ணற்ற நித்யஸூரிகளுடைய நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரன், திருவாய்மொழி (2-5-1) - அந்தாமத்தன்பு செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் அழகான இடமான பரமபதத்தில் கொள்ளும் மயக்கம் முழுவதையும், நம்மாழ்வாராகிய தன்னிடம் மட்டுமே கொள்ளும்படியான ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (சேர்ந்தமைக்கு அடையாளமுளவாக) “திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்தவுள” என்று மேன்மேலும் அவன் விஷயீகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு ஸுவ்யக்தலாஞ்சநமான ராகம் வாய்கரையிலே தோன்றுகை முதலான கலவிக் குறிகளுண்டாய்ச் செல்ல,

விளக்கம் - (சேர்ந்தமைக்கு அடையாளமுளவாக இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (8-9-6) - திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்தவுள - என்பதற்கு ஏற்ப மேன்மேலும் அவனுடைய கடாஷ்டங்களைப் பெற்றதற்கு அடையாளமாக உதடுகளில் சிவந்த நிறம் தோன்றுதல் போன்றதான, சேர்க்கைக்கே உரிய தன்மைகள் நிறைந்த ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (உகந்துகந்து திமிர் கொண்டாலொத்து) “உகந்துகந்து மகிழ்ந்து குழையும்” என்றும், “திமிர் கொண்டாலொத்து நிற்கும்” என்றும், அவன் ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளை அநுஸந்தித்து உத்தரோத்தரம் விளைகிற பாஹ்யாப்யந்தர ஹர்ஷத்தாலே சிதிலராவது, “ஸ்தப்தோஸ்யுத தமாதேசமப்ராஷய:” என்கிறபடியே ஸர்வநியாமக பரப்ரஹ்ம ஸாஷ்டாத்தாரம் பிறந்தாரைப்போலே ஸ்திமிதராவதாய்.

விளக்கம் - (உகந்துகந்து திமிர் கொண்டாலொத்து இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (6-5-4) - உகந்துகந்து மகிழ்ந்து குழையும் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-5-2) - திமிர் கொண்டாலொத்து நிற்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுடைய ஸௌந்தர்யம், எளிமை போன்ற பல திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி, அதன் விளைவாக உள்ளும் புறமும் மேன்மேலும் அதிகரித்தபடி உள்ளதான மகிழ்ச்சி காரணமாக உடல் தளர்ந்து நின்றவர், சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸ்தப்தோஸ்யுத தமாதேசமப்ராஶ்ய: - பரம்பொருள் குறித்து அறிந்தாயோ, அதனால் திமிர் கொண்டு காணப்பட்டாயோ - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் நியமிக்கின்ற பரம்பொருளை நேரடியாகக் கண்டவர்கள் போன்று திமிர் நிறைந்தவராக உள்ள ப்ரபாவம் கொண்டவர் [இங்கு திமிர் என்றால் ஆணவம் என்று பொருள் அல்ல; அறிந்து கொண்ட பெருமிதம், மகிழ்ச்சி என்று பொருள்].

வ்யாக்யானம் - (நாட்டியல்வொழிந்து) “நாட்டாரோடியல் வொழிந்து” என்று, “உண்டியே உடையே” யுகந்தோடி, “யானே யென்றனதே” என்று அஹங்கார மமகார வச்யராயிருக்கிற லௌகிகரோடு ஸம்பந்தமற்று,

விளக்கம் - (நாட்டியல்வொழிந்து இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (10-6-2) - நாட்டாரோடியல் வொழிந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, பெருமாள் திருமொழி (3-4) - உண்டியே உடையே - என்று அவற்றின் பின்னால் ஓடி, திருவாய்மொழி (2-9-9) - யானே யென்றனதே - என்பதற்கு ஏற்ப “நான், என்னுடையது” என்பதான கர்வத்தின் பிடியில் சிக்குண்ட உலகத்தவர்களுடன் ஸம்பந்தம் இல்லாத ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (சடரையோட்டி) சடகோபராகையாலே “வேதசாஸ்த்ரா விரோதிநா” என்கிறபடியே ப்ரமாணாநுகூல தர்க்கங்களாலே மத்யஸ்தமாக வர்த்தத்தை ஸாதிக்மை யன்றிக்கே ஸ்வபுத்த்யா கல்பித சுஷ்க தர்க்கங்களாலே ஸ்வஸ்வ மத ஸ்தாபனம் பண்ணும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளாகிற சடரை, ச்ருத்யந்த தாத்பர்யமான ஸ்வோக்தி விசேஷங்களாலே ஸ்வஸந்நிதானத்தில் நில்லாதபடி துரத்தி.

விளக்கம் - (சடரை ஓட்டி இருந்த ப்ரபாவம்) மநுதர்மத்தில் - வேதசாஸ்த்ரா விரோதிநா - வேத சாஸ்த்ரங்களுக்கு முரண்படாமல் - என்பதற்கு ஏற்ப, ப்ரமாணங்களுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள விதிமுறைகள் கொண்டு நடுவு நிலைமை தவறாமல் நின்று வேதங்களின் ஆழ்பொருளை உறுதி செய்யாமல், தங்களுடைய புத்தியில் தோன்றுவதற்கு ஏற்ப வீண் கற்பனை வாதங்கள் கொண்டு தங்களுடைய மதங்களை நிலைநிறுத்த முயலும் மற்ற மதத்தவர்களும், வேதங்களின் ஆழ்பொருளை உள்ளது உள்ளபடி அறியாதவர்களும் ஆகிய வஞ்சனை நிறைந்தவர்களை, இவர் சடகோபர் என்பதால், வேதாந்தத்தின் தாற்பர்யமாகவே உள்ளதான தனது திருவாய்மொழிகள் கொண்டு, தன் முன்பாக நிற்க இயலாதபடி விரட்டிய ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு) பராங்குசராகையாலே “வித்யாமதோ தநமதஸ் த்ருதீயோ பிஜநோமத: ஏதே மதாவலிப்தாநாம்” என்று மத ஹஸ்திபோலே அபிஜந வித்யாதி மதத்ரயா வலிப்தராய்த் திரியுமவர்களுக்கு நிர்மதராய்த் தலைவணங்கும்படி உபதேச ரூபாங்குசமிட்டு.

விளக்கம் - (மத ஆவலிப்தர்க்கு அங்குசம் இட்டு இருந்த ப்ரபாவம்) - வித்யாமதோ தநமதஸ் த்ருதீயோ பிஜநோமத: ஏதே மதாவலிப்தாநாம் - கல்வி காரணமாக ஏற்பட்ட களிப்பு, செல்வம் காரணமாக ஏற்பட்ட களிப்பு, பிறந்த குலம் காரணமாக ஏற்பட்ட களிப்பு ஆகிய மூன்றும், கர்வம் கொண்டவர்களுக்கு மதத்தை ஏற்படுத்துகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, கர்வம் கொண்ட யானை போன்று பிறந்த குலம், கல்வி மற்றும் செல்வம் ஆகியவற்றால் ஏற்படும் மூன்றுவிதமான மதங்களுடன் மேலும் கர்வம் கொண்டு திரிபவர்கள், தங்களுடைய கர்வம் நீங்கப் பெற்றவர்களாகி, தலைவணங்கி நிற்கும்படியாக, பராங்குசராக உள்ளதால் உபதேசம் வடிவமான அங்குசம் கொண்டு, அவர்களை அடக்கும் ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (நடாவிய கூற்றமாய்) “பறவையின் பாகன் மதன செங்கோல் நடாவிய கூற்றம்” என்று வேதவேத்யத்வ த்யோதகமாம்படி வேதமய கருடவாஹனான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே “நின்கண் வேட்கை யெழுவிப்பன்”

என்று எல்லார்க்கும் பக்தியை யுண்டாக்கி நடத்தா நின்று கொண்டு தம் தர்சநத்திலகப்பட்டவர்களின் ஸம்ஸாரத்துக்கு ம்ருத்யுவாய்,

விளக்கம் - (நடாவிய கூற்றமாய் இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவிருத்தம் (6) - பறவையின் பாகன் மதன செங்கோல் நடாவிய கூற்றம் - என்பதற்கு ஏற்ப, வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படக்கூடியதான தன்னுடைய தன்மையை உணர்த்தும்படியாக, வேதமயமாகவே உள்ள கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில், திருவிருத்தம் (96) - நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைவருக்கும் பக்தியை வளர்த்து, தனது பார்வையில் அகப்பட்டவர்கள் அனைவருடைய ஸம்ஸாரம் என்பதற்கு யமனாக நிற்கும் ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (தீயனமருங்கு வாராமல்) “கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம்” என்று சரீரத்தை முடித்து ப்ராணனை அபஹரிக்கக் கடவதான வ்யாதி சாத்ரவ சஷுதாதி தோஷங்களும், ஸாம்ஸாரிக ஸகல துக்க ஹேதுவான பாபங்களும், “வன்துயரை - மருங்கு - கண்டிலமால்” என்னும்படி அருகும் வாராதபடியாய்,

விளக்கம் - (தீயனமருங்கு வாராமல் இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (5-2-6) - கொன்று உயிர் உண்ணும் விசாதி பகை பசி தீயனவெல்லாம் - என்பதற்கு ஏற்ப சரீரத்தை வீழ்த்தி, ப்ராணனை அபகரித்துச் செல்வதாகிய நோய், பகை, பசி போன்ற தோஷங்களும், ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளதன் காரணமாக உண்டாகிற அனைத்துவிதமான துன்பங்களுக்கும் காரணமான பாவங்களும், பெரியதிருவந்தாதி (54) - வன்துயரை - மருங்கு - கண்டிலமால் - என்பதற்கு ஏற்ப சிறிதும் அருகில் வராதபடியாகத் தடுக்கும் ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (கலியுகம் நீங்கிக் கித்யுகம் பற்றி) “திரியும் கலியுகம் நீங்கி” என்று, “பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்” என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் மாறாடும்படி பண்ணுவதாய், “கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம், நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:” என்கிறபடியே பகவத் ருசி

விரோதியான கலியுகம் போய், “பெரிய கதியுகம் பற்றி” என்கிறபடியே கேவல வைஷ்ணவ தர்மமே நடக்குமதாய், யுகாந்தர வ்யவதாநமின்றிக்கே ஒரு போகியான க்ருதயுகம் ப்ரவேசிக்கும்படியாக,

விளக்கம் - (கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றி) - மஹாபாரதம் - பவிஷ்யத்யதரோத்தரம் - பொருள்களின் தன்மைகள் அனைத்தும் முற்றிலும் தலைகீழாக மாற உள்ளன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துப் பொருள்களின் தன்மைகள் அனைத்தும் மாறும்படியாகவும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-1-50) - கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம், நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா: - மைத்ரேயரே! உலகம் அனைத்திற்கும் தலைவனும், எங்கும் பரவி உள்ளவனும், அனைத்தையும் படைப்பவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, கலியுகத்தில் பாவங்களால் பீடிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் வணங்கமாட்டனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனிடம் உள்ள பக்திக்கு விரோதம் ஏற்படும்படியாகவும் உள்ளதான கலியுகமனாது, திருவாய்மொழி (5-2-3) - திரியும் கலியுகம் நீங்கி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப நீங்கி, திருவாய்மொழி (5-2-3) - பெரிய கதியுகம் பற்றி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்மம் மட்டுமே நிறைந்ததும், மற்ற யுகங்களுடைய இடையூறு இன்றி இன்பம் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய க்ருதயுகம் ஏற்படும்படியான ப்ரபாவம் கொண்டவர்.

வ்யாக்யானம் - (பட்டெழு போதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்) “பட்டபோதெழு போதறியாள் விரை மட்டலர் தண்டுழா யென்னும்” என்று பகவத்விஷயத்தில் போக்யதாநுஸந்தானத்தால், “நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவெள” என்று ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே த்ரவ்யார்ஜந காலம் வந்ததென்று உகப்பார்கள், அவன் அஸ்தமித்தவாறே அபிமத விஷயங்களோடே ரமிக்கைக்கு காலம் வந்ததென்று உகப்பர்களென்றும், “ப்ராதர் மூத்ரபூஷாப்யாம் மத்யாஹ்நே ச்ஷுத் பிபாஸயா, ஸாயம் காமேந பாத்யந்தே ஜந்தவோ நிசி நித்ரயா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாட்டார்க்குப் புறம்பே காலசேஷபத்துக் குடலாய்ச் செல்லுகிற திவா ராத்ர விபாகமு மறியாதே அகால கால்யமான தேசத்திற் போலே, பகவதநுபவைக பரரா யிருந்த ப்ரபாவம். [இதுக்கு மூலம் இப்படியிருந்த ப்ரபாவம்]

என்று வாக்ய ஸம்பந்தம். இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன சங்கைக்குக் காரண மின்னதென்று எல்லாரு மறியும்படி அருளிச்செய்தாராய்த்து.

விளக்கம் – (பட்டெழுபோது அறியாது இருந்த ப்ரபாவம்) - திருவாய்மொழி (2-4-9) - பட்டபோதெழு போதறியாள் விரை மட்டலர் தண்டுழா யென்னும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ள மனம் கொண்டு, அந்த இன்பத்திலேயே மூழ்கியபடி உள்ளவர் என்பதால், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (105-24) – நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவெள - சூரிய உதயத்தின்போது பொருள் ஈட்டும் காலம் வந்தது என்று மகிழ்வர், சூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் மனைவியுடன் இன்பமான உள்ள காலம் வந்தது என்று மகிழ்வர் - என்பதற்கு ஏற்ப சூரியன் உதித்தவுடன் பொருள் ஈட்டும் காலம் வந்ததாக மகிழ்வர், சூரியன் மறைந்தவுடன் தங்களுக்கு விருப்பமாக விஷயங்களில் ஈடுபடுவதற்கான காலம் வந்தது என்று மகிழ்வர் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-62) - ப்ராதர் மூத்ரஸூரிஷாப்யாம் மத்யாஹ்நே சஷுத் பிபாஸயா, ஸாயம் காமேந பாத்யந்தே ஜந்தவோ நிசி நித்ரயா – காலைப்பொழுதில் மலமூத்திரத்தாலும், உச்சிப்பொழுதில் பசி தாகத்தாலும், மாலைப்பொழுதில் காமத்தாலும், இரவில் தூக்கத்தாலும் மனிதர்கள் துன்பம் அடைகிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள இந்த உலகினர் போன்று இவர் அல்லாமல், பொழுதுபோக்குவதற்குத் துணை நிற்கின்ற இரவு பகல் வேறுபாடு அறியாமல், காலம் என்பதன் பிடியில் சிக்காமல் உள்ள பரமபதத்தில் உள்ளது போன்று பகவத் அனுபவம் என்பதில் மட்டுமே எப்போதும் நிலைத்தவராக உள்ள ப்ரபாவம் கொண்டவர். சூர்ணையில் “இதுக்கு மூலம் ... இப்படியிருந்த ப்ரபாவம்” என்று முடிக்கவேண்டும். இப்படியாகப் பலவிதமாக மேலே எழுந்த சந்தேகத்திற்குக் காரணம் இன்னது என்று அனைவரும் அறியும்படியாக அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 180)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி

முந்நீர் ஞாலம் ப்ரவேசம்

மூலம் - பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே ஸ்ரீராமப்பிள்ளை, “இவர் பரத்வாநுபவத்தை ஆசைப்பட்டு, அது ஒரு தேச விசேஷத்திலே போனால் அநுபவிக்குமதாய் நோவுபடுகிறாரல்லார்; அவதாரங்களில் அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, ‘பிற்பாடரானோம்’ என்று நோவுபடுகிறாரல்லார்; உகந்தருளின நிலங்களிலேயாய், அதுதன்னிலும் திருமலையிலேயாகில் அநுபவிக்க இழிந்தது; பிள்ளை மேன்மேலென அநுபவிக்குமதொழிய, இவரிழந்து நோவுபடுகைக்குக் காரணமென்?” என்று கேட்க; “பர வ்யூஹ விபவங்களோடு, அர்ச்சாவதாரத்தோடு வாசியற தர்மயைக்யத்தாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமாயிருக்கும்; குறைந்து தோற்றுகிறவிடம் ப்ரதிபத்தாக்களுடைய ப்ரதிபத்தி தோஷத்தாலே. கடலருகே போகாநின்றால் தன் கண்ணாலே முகக்கலா மளவிநே காண்பது; அப்படியே அழகருடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவிக்கப்புகக் விடத்தில் விளாக்குலை கொண்டு அநுபவிக்கலாயிருந்ததில்லை; பெருவிடாய்ப்பட்டவன் சேர்ந்த குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க, ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமாபோலே, விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாய் விடாயும் மிக்கிருக்கச்செய்தே, அபரிச்சிந்ந விஷயமாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்கவொண்ணாதொழிய,

விளக்கம் – “எம்மாவீடு” திருவாய்மொழியில், தான் அடையவேண்டிய இலக்கு இதுதான் என்று உறுதிபட நின்றார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், பரமபத்திற்குச் சென்று இவர் செய்யவல்ல கைங்கர்யத்தை இங்கேயே செய்யலாம்படியாகத் திருமாலிருஞ்சோலைத் திருமலையில் கள்ளழகராக வந்து நின்றான். இவ்விதம் நிற்கும் அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தில் ஈடுபட்டவர், மேன்மேலும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இராமல், ஏன் துக்கம் கொள்கிறார் என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. இதற்கு, “எல்லை காண முடியாதபடி உள்ளதால் அளவிட்டுக் கூறவும், அனுபவிக்கவும் இயலாமல் துக்கம் கொண்டார்”, என்ற பதில் தரப்படுகிறது. இதனை முதலில் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர் திருக்கோஷ்டியூர் எழுந்தருளி இருந்தபோது பகவத் விஷயத்தைக் காலசேஷம் செய்து கொண்டிருந்தார். அப்போது இந்தத் திருவாய்மொழி வந்தபோது, பராசரப்பட்டருடைய இளைய சகோதரராகிய ஸ்வாமி சீராமப்பிள்ளை பட்டரிடம், “நம்மாழ்வார் பரமபதம் சென்று பரமபதநாதனை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டிருந்தால், அது அந்தக் குறிப்பிட்ட திவ்யதேசத்திற்குச் சென்றால் மட்டுமே கைகூடும் என்பதால், அதனை அடைய இயலாமல் வருந்துகிறார் எனலாம். இராமன், க்ருஷ்ணன் போன்ற அவதாரங்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டார் என்றால், ‘அந்த அவதாரங்களுடைய காலம் முடிந்தவிட்டது, நாம் பின்னர் வந்துள்ளோம்’ என்று எண்ணி அவற்றை அனுபவிக்க இயலாமல் வருந்துகிறார் எனலாம். ஸர்வேச்வரன் மிகுந்த விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களில் ஈடுபட்டவராக, அதிலும் குறிப்பாகத் திருமாலிருஞ்சோலையை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டிருந்தார் என்றால், அந்த நிலை இப்போது கிட்டியது அல்லவோ? இதனைத் தொடர்ந்து மேன்மேலும் அனுபவித்தபடி இருப்பதை விடுத்து, வருந்தியபடி உள்ளதன் காரணம் என்ன?”, என்று கேட்டார். இதற்கு விடையாக ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர், “ஆழ்வார் அனுபவிக்க ஆசை கொண்ட இடமானது பரமபதம், வ்யூஹ அவதாரங்கள், விபவங்கள், அர்ச்சை என்று எதுவாக இருந்தால் என்ன? இவற்றுக்கு இடையில் ஆழ்வாரைப் பொறுத்தவரை எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் இல்லை. இவை அனைத்திலும் உள்ளவன் ஒருவனாகவே உள்ளதால், அனைத்து விஷயங்களிலும் பூர்ணமாகவே உள்ளவன் ஆகிறான். அவன் ஒரு சில இடத்தில் தாழ்ந்த தன்மைகளுடன் உள்ளதாகத் தோன்றுதல் என்பது, அவனைக் காண்பவர்களுடைய பார்வை மற்றும் ஈடுபாட்டில் உள்ள குறைகள் காரணமாகவே ஆகும். ஸமுத்திரத்தின் அருகில் நின்று கொண்டு

அதனைக் காணும்போது, நம்முடைய கண்களால் காண இயன்ற அளவு மட்டுமே அதனைக் காண இயலும்; அதனால் ஸமுத்திரம் அந்த அளவு மட்டுமே என்று கூற முடியாது அல்லவோ? அதே போன்று கள்ளழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை அனுபவிக்க முயலும்போது, ஒரு அவயவம் மற்றொரு அவயவத்திற்கு நம்முடைய ஈடுபாட்டைத் தள்ளிவிடுவதால், முழுமையாக நின்று அனுபவிக்க இயலாமல், அலைகளில் சிக்கித் தவிக்கும் துரும்பு போன்று தவிக்கிறார். மிகுந்த தாகம் உள்ள ஒருவனுக்கு, குளிர்ந்த தண்ணீர் கிடைத்தாலும், ஏதோ ஒரு நோய் காரணமாக அவன் வாய் மூடப்பட்டிருந்தால், அந்தத் தண்ணீரைப் பருக இயலாமல் தவிப்பது போன்று, கள்ளழகர் அருகில் உள்ளபோதிலும் அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் போன்ற பலவும் எல்லை காண இயலாதபடி உள்ளதால், முழுவதுமாக அனுபவித்து அறிய இயலாத காரணத்தால் வருந்துகிறார்”, என்றார்.

மூலம் - ‘இது விஷய தெளர்ஜந்யத்தாலே வந்தது’ என்று அறியமாட்டாதே, தம்முடைய கரண ஸங்கோச நிபந்தநமாக வந்தது என்று அநுஸந்தித்து, “அவன்தான் முதலிலே இத்தைக் கழித்துத் தன்னை அனுபவிக்கைக்குறுப்பாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான். ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே தான் வந்து அவதரித்தான். அதுக்கு மேலே அந்தர்யாமி ரூபேண நின்று ஸத்தாதிகளை நிர்வஹித்தான். அவன் இப்படி உபகார பரம்பரைகளைப் பண்ண, நான் அவற்றையெல்லாம் அஸத் ஸமமாக்கிக் கொண்டேன். இனி நான் அவனைக் கிட்டுகையென்றொன்று உண்டோ?” என்று நிர்மர்யாத வ்யஸந ஸாகராந்தர் நிமக்நராய், “முடிந்தேனேயன்றோ” என்று இவர் சோகிக்க,

விளக்கம் - ஆனால், “உன்னை நான் அனுபவிக்கும்படியாக நீ செய்து தரவேண்டும் என்று விண்ணப்பிக்காமல், இந்த ஸம்ஸாரத்துடன் உள்ள ஸம்பந்தத்தை நீக்கித் தரவேண்டும் என்று ஏன் விண்ணப்பிக்கிறார்?” என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவ்விதம் அவனை முழுவதுமாக அறிந்து அனுபவிக்க இயலாமல் உள்ள நிலை என்பது அவனுடைய மேன்மையில் உள்ள வேறுபாடு காரணமாக உண்டானது என்று அறியாமல், தனது சரீரத்தில் உள்ள பலவிதமான தோஷங்கள் காரணமாக ஏற்பட்டது என்று எண்ணியவராக நம்மாழ்வார், “ஸர்வேச்வரன் இந்தச் சரீர ஸம்பந்தத்தை நீக்கி, தன்னை அனுபவிக்க ஏற்றபடியாக இருக்கும் விதத்தில்தான் இந்த உலகத்தை

ஸ்ருஷ்டித்தான். இவ்விதம் தான் படைத்த உலகில் அந்தர்யாமியாக நின்று அனைத்து சேதநர்களையும் நியமித்தபடி உள்ளான். இவ்விதம் அவன், தன்னை அனுபவிக்கும்படியாகப் பலவிதமான உபகாரங்களைச் செய்தபோதிலும், நான் அவற்றை ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்காமல் இருந்தேன். இனி நான் அவனை அடைதல் என்பது நிறைவேறுமோ?”, என்று எல்லையற்ற துக்கக்கடலில் மூழ்கியவராக, “நான் முடிந்தேன் அல்லவோ?”, என்று வருந்தினார்.

மூலம் – “நீர் ‘கரண ஸங்கோசத்தாலே வந்தது’ என்று சோகிக்கவேண்டா. கரண ஸங்கோசமில்லாதாரும் நம்மை அனுபவிக்குமிடத்தில் இப்படியே காணும் படுவது”, என்று இவரிழவைப் பரிஹரிக்கக்கோலி, “நீர் நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறுகைக்கீடாக வடக்கில் திருமலையிலே நின்றோம். அங்கே கிட்டி அனுபவியும்” என்று, தான் அங்கு நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம் பண்ண, ஸமாஹிதராய் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “இந்த நிலை உம்முடைய சரீரத்தில் உள்ள தோஷங்களால் வந்தவை என்று எண்ணி வருந்தவேண்டாம். நீவிர் படுகின்ற இதே துன்பங்களைத் தங்களுடைய சரீரத்தில் எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றவர்களாக உள்ள நித்யஸூரிகளும் அடைகிறார்கள் என்பதை உணர்வீராக”, என்று உரைத்து, இவர் இழந்துவிட்டதாக எண்ணுவதை, அவ்விதம் இல்லை என்று உணர்த்த முயன்றான். ஆகவே அவன் நம்மாழ்வாரிடம், “நீவிர் எவ்விதத்தில் நம்மை அனுபவிக்க எண்ணுகிறீரோ, அந்த அனுபவங்கள் அனைத்தையும் உமக்கு அளிப்பதற்காக நாம் வடக்கில் உள்ள திருவேங்கடத் திருமலையில் உள்ளோம். நீவிர் அங்கு சென்று நம்மை நன்றாக அனுபவிப்பீராக”, என்று தான் திருவேங்கடத்தில் நிற்கும் நிலையை உணர்த்தி ஆழ்வாரைச் சமாதானம் செய்தான். இதனால் ஆழ்வாரும், திருவாய்மொழி (3-2-10) – நிலைப்பெற்றென்னெஞ்சம் - என்று சமாதானம் ஆனவராக, இந்தத் திருவாய்மொழியை நிறைவு செய்தார்.

மூலம் - தெற்குத்திருமலையிலே நிற்கிற நிலையை அநுபவிக்கக்கோலிப் பெறாதே நோவுபட்ட இவரை, வடக்குத்திருமலையில் நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதானம் பண்ணினபடியென்? என்னில்; முலை வேண்டியமுத ப்ரஜைக்கு முலையைக் கொடுத்துப் பரிஹரிக்குமித்தனையிறே. “இன்ன முலையைத் தரவேணும்” என்று அழுதால் அம்முலையையே கொடுத்து ஆற்றவேண்டாவோ? என்னில், வேண்டா; இவர்தாம் வழி திகைத்தலமருகையாலே “அதுவே வேணும், அதுவன்று இது” என்கிற தெளிவில்லை யாயிற்று. இன்னமுந்தான், ஒரு வஸ்துதானே ஒருபோது தாரகமாய், மற்றைப்போது அதுதானே பாதகமாகக் காணாநின்றோமிறே. ஆமத்தில் பாதகமான சோறுதானே அது கழிந்தவாறே தாரகமாகா நின்றதிறே. இவர்க்கு “இன்னது இன்னபோது தாரகமாம். இன்னது இன்னபோது பாதகமாம்” என்று தெரியாது. குணாவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்துக் கொண்டு போருகிற ஈச்வரனுக்கும், தரித்த இவர்க்கும் தெரியுமத்தனை இதுதான். ஆரியர்கள் இகழ்ந்த ம்லேச்ச பூமியிலுள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற நீர்மையிறே அங்கு; கானகமும் வானரமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்த நீர்மை யுண்டிறே இங்கு.

விளக்கம் - ஆனால் தெற்கில் உள்ள திருமாலிருஞ்சோலைத் திருமலையை அநுபவிக்கவே இவர் எண்ணியபடி இருந்தார். அதனை அநுபவிக்க இயலாமல் போனதால் வருத்தமும் அடைந்தார். இப்படி உள்ளபோது, வடக்கில் உள்ள திருவேங்கடமலையில் தான் உள்ளதைக் குறித்து உரைத்து சமாதானம் செய்தது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். தாய்ப்பால் வேண்டி அழுத குழந்தையைச் சமாதானம் செய்ய எந்த ஸ்தனத்திலிருந்து பால் அளித்தால் என்ன என்று விடை உரைக்கலாம். இங்கு ஸ்தனங்கள் குறித்து உரைப்பது, பெரியதிருமடலில் - தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னும் இவையே முலையா வடிவமைந்த அன்ன நடைய அணங்கே - என்பதைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு ஆகும். ஆனால், குழந்தையானது இன்ன ஸ்தனத்திலிருந்து பால் பருகவேண்டும் என்று அழுதால், அதனைத்தானே அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இங்கு அது பொருந்தாது, காரணம் இவர் திருவாய்மொழியில் (3-2-9) - வழி திகைத்து அலமருகின்றேன் - என்று உரைப்பதால், “எனக்கு அதுவே வேண்டும், இது நான் கேட்டது அல்ல” என்று உரைக்கும் தெளிவு இவரிடம் இல்லை என்றாகிறது. மேலும் ஒரு பொருள் ஒரு

காலகட்டத்தில் உயிர் வாழ அவசியம் என்று இருந்து, பின்னர் வேறு ஒரு காலகட்டத்தில் அதுவே தீங்கு ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது என்ற நிலையை நாம் பார்க்கிறோம் அல்லவோ? பசியற்ற காலத்தில் அவசியம் அற்றதாக உள்ள உணவு, பசி ஏற்படும் காலத்தில் அவசியம் நிறைந்ததாக மாறுகிறது அல்லவோ? இது போன்று திருமாலிருஞ்சோலை என்பது எல்லையற்ற அனுபவங்களுக்கு இடமாக உள்ளது என்றும், ஆகவே அதனை முழுவதுமாக அனுபவிக்க இயலவில்லை என்றும் ஆழ்வார் எண்ணியதால், அது துன்பம் அளித்தது; ஆகவே வடக்குத் திருமலையில் தான் அனுபவிக்க ஏற்றபடி நிற்பதால் அந்த நிலையைக் காண்பிக்கிறான். மேலும் ஆழ்வாருக்கு “இந்த வஸ்து இன்ன நேரத்தில் அவசியமானது, இன்ன நேரத்தில் அவசியம் அற்றது” என்று தெரியாது - திருக்கல்யாண குணங்களை வெளிப்படுத்தியபடி நிற்பதால் நம்மாழ்வாரைப் பிழைக்கும்படிச் செய்யும் ஸர்வேச்வரனுக்கும், அதனால் பிழைத்தபடி உள்ள நம்மாழ்வாருக்கும் மட்டுமே இந்த உண்மை தெரியும். மேலும் மக்களுக்கு மட்டுமே தனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தபடி உள்ள நிலை திருமாலிருஞ்சோலையில் ஆகும்; காடு, வானரம், வேடுவர் என்று பலருக்கும் திருமுகம் காண்பிக்கும் எளிமையானது திருவேங்கடத்தில் மட்டுமே உண்டு.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 42)

37. படி கொண்ட கீர்த்தி இராமாயணம் என்னும் பத்தி வெள்ளம்
குடி கொண்ட கோயில் இராமானுசன் குணம் கூறும் அன்பர்
கடி கொண்ட மாமலர்த்தாள் கலந்து உள்ளம் கனியும் நல்லோர்
அடி கண்டு கொண்டு உகந்து என்னையும் ஆளவர்க்கு ஆக்கினரே.

விளக்கவுரை – இந்தப் பூமி முழுவதும் பரவியுள்ள புகழ் கொண்டது எது என்றால் இராமாயணம் ஆகும். இத்தகைய இராமாயணம் என்னும் கரை புரண்டு ஓடும் பக்தி ரஸத்தை, தானே ஒரு கோவில் போன்று அவதரித்து, தன்னுள் வைத்திருப்பவர் உடையவர் ஆவார். பரமபுருஷனுக்கு வைகுண்டம், திருவேங்கடம், திருமாலிருஞ்சோலை போன்று இராமாயணத்தின் இருப்பிடமாக எம்பெருமானார் உள்ளார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரின் திருக்கல்யாண குணங்களை, அவர் அவதரிப்பதற்கு முன்பே பலரும் இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தனர். அவர்கள் யார் என்றால் – “கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மீன்” என்று உடையவர் பிறப்பால் கலிகாலம் சீரடையும் என உபதேசம் செய்த ஸ்வாமி நம்மாழ்வார்; அவர் கூறியபடி உள்ள விக்ரஹத்தை மனதால் ஆராதித்த ஸ்வாமி நாதமுனிகள்; “ஆம் முதல்வன்” என்று வியந்த ஸ்வாமி ஆளவந்தார் – ஆகியோர் ஆவர். இப்படிப்பட்ட இவர்களுடைய பெருமை மிகுந்த திருவடித் தாமரைகளைத் தங்கள் உள்ளத்தில் கலந்து நின்றவர்கள் ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் போன்றவர்கள் ஆவர். இப்படிப்பட்ட கூரத்தாழ்வான் போன்றோர் என்னைக் கண்டு, “இவனிடம்

சிறிது நன்மை உள்ளது”, என்று உணர்ந்தனர். அவர்கள் தங்களைப் போன்றே என்னையும் “எம்பெருமானாருக்கு உரியவன்” என்று ஆக்கினர்.

அவதாரிகை - இந்தப்படி ஆச்ரயண ஸௌகர்யா பாதகங்களான க்ருபாதி குணங்களை நீரறிந்த பின்பிறே ஆச்ரயித்தது, உமக்கு இப்படி தெளிவு பிறந்தது என்னென்று கேட்டவர்களைக் குறித்து, முதலிலே நானறிந்து ஆச்ரயித்தேனல்லேன், எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்களை யறிந்து அநுபவிக்கும் ப்ரியதமருடைய திருவடிகளிலே அவகாணித்தநுபவிக்கும் ரஸஜ்ஞர் தங்களுடைய பரஸம்ருத்த்யைக ப்ரயோஜநதையாலே என்னைப் பார்த்து அங்குத்தைக்கு ஆளாக்கி அநந்யார்ஹராம்படி பண்ணினார்கள், அத்தாலே நானறிந்தே னென்கிறார்.

விளக்கம் - “இப்படியாக எம்பெருமானாரை அண்டுவதற்கு எளிமையாக உள்ளதான தன்மைக்கு விரோதம் இன்றி உள்ள அவருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் குறித்து நன்றாக அறிந்த பின்னர் அல்லவோ நீவிர் அண்டி நின்றீர்? இவ்விதம் உமக்கு அவருடைய குணங்கள் குறித்த தெளிவு எப்படி உண்டானது?”, என்று திருவரங்கத்தமுதனாரிடம் சிலர் கேட்டனர். அதற்கு இவர், “அவற்றை அறிந்து கொண்டு நான் அண்டவில்லை. எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் குறித்து நன்றாக அறிந்து கொண்டு, அவற்றை அநுபவித்தபடி சிலர் இருந்தனர். அவர்களுடைய திருவடிகளில் சிலர் மூழ்கி நின்று பக்தி ரஸத்தை அநுபவித்தனர். அவர்கள் மற்றவர்களுடைய வளர்ச்சி என்பதையே தங்கள் பயனாகக் கொண்டவர்கள் ஆவர். இப்படிப்பட்ட அவர்கள் என்னை நோக்கிக் கடாஷித்து, எம்பெருமானார் திருவடிகள் அல்லாமல் மற்ற எதற்கும் வசப்படாதபடி என்னை ஈடுபடுத்தினர். இதன் மூலம் நான் அறிந்தேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (படிகொண்ட கீர்த்தி) “வால்மீகி கிரி ஸம்பூதா ராம ஸாகர காமினீ புநாது புவநம் புண்யா ராமாயண மஹாநதீ” என்றும், “ச்லோக ஸார ஸமாகீர்ணம் ஸர்க்கல்லோல ஸங்குலம் காண்ட க்ராஹ மஹாமீனம் வந்தே ராமாயணார்ணவம்” என்றும், “வால்மீகீர் முனி ஸிம்ஹஸ்ய கவிதா வன சாரிண: ச்ருண்வந் ராமகதாநாதம் கோ ந யாதி பராங்கதிம்” என்றும், “இதம் பவித்ரம் பாபக்னம் புண்யம் வேதைச்ச ஸம்மிதம்” என்றும், “சதகோடி ப்ரவிஸ்தரம்” என்றும், “வேத:

ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாஷாத் ராமாயணாத்மனா” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பூலோகத்தையெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கிற கீர்த்தியை உடைத்தான. (படிகொண்ட) என்றவிது உபலக்ஷணம்; ஸத்யலோகத்தில் நின்றும் ப்ரஹ்மாவும் தாத்ருசரான நாரதபகவானும் பூலோகத்திலே வந்து வால்மீகியைக் குறித்து நியமித்தும் உபதேசித்தும் போருகையாலே இதினுடைய கீர்த்தி ஊர்த்தவ லோகங்களிலுமிறே ப்ரஸித்தமாயிருப்பது.

விளக்கம் - (படி கொண்ட) ஸங்ஷேப ஸுந்தரகாண்டம் (வாயு புராணம்) - வால்மீகி கிரி ஸம்பூதா ராம ஸாகர காமினீ புநாது புவநம் புண்யா ராமாயண மஹாநதீ - வால்மீகி என்ற மலையில் தோன்றி, ஸ்ரீராமன் என்ற ஸமுத்திரத்தை நோக்கி ஓடும் ஒரு நதி இராமாயணம் ஆகும். அது, பூவுலகைப் புனிதப்படுத்தும் நதியாகும் - என்றும், ச்லோக ஸார ஸமாகீர்ணம் ஸர்க்கல்லோல ஸங்குலம் காண்ட க்ராஹ மஹாமீனம் வந்தே ராமாயணார்ணவம் - ச்லோகங்கள் என்னும் நீரால் நிரம்பியதும், ஸர்க்கங்கள் என்னும் அலைகள் நிறைந்ததும், காண்டங்கள் என்னும் பெரிய மீன்கள் உள்ளதும் ஆகிய இராமாயணம் என்னும் ஸமுத்திரத்தை வணங்குகிறேன் - என்றும், வால்மீகீர் முனி ஸிம்ஹஸ்ய கவிதா வன சாரிண: ச்ருண்வந் ராமகதாநாதம் கோ ந யாதி பராங்கதிம் - கானகத்தில் வாழ்கின்றவரும், கவிஞர்களில் சிங்கம் போன்றவரும் ஆகிய வால்மீகி முனிவர் படைத்த இராமனுடைய சரிதமாகிய இராமாயணத்தைப் படிக்கும் யார்தான் உயர்ந்த கதியை அடையமாட்டனர் - என்றும், இதம் பவித்ரம் பாபக்னம் புண்யம் வேதைச்ச ஸம்மிதம் - வேதங்களுக்கு நிகரான புண்ணியம் அளிக்கக்கூடியதும், தூய்மையானதும், பாபங்களை அழிக்கவல்லதும் ஆகிய இராமாயணத்தை - என்றும், ஸ்ரீராம ரக்ஷா ஸ்தோத்ரம் - சரிதம் ரகு நாதஸ்ய சதகோடி ப்ரவிஸ்தரம் - ரகு குலத்தின் நாதனாகிய இராமனின் சரிதமானது நூறு கோடி ச்லோகங்கள் கொண்டது - என்றும், வேத: ப்ராசேதஸாதாஸீத் ஸாஷாத் ராமாயணாத்மனா - ப்ராசேதஸின் புத்திரரான வால்மீகியின் மூலமாக வேதமே இராமாயணமாக உருவெடுத்தது - என்றும் கூறுவற்கு ஏற்ப, இந்தப் பூமி முழுவதிலும் பரவி நிற்கிறது என்பதான கீர்த்தி கொண்ட. (படி கொண்ட) - ஸத்யலோகத்திலிருந்து நான்முகனும், அவனுடைய புத்திரனாகிய நாரதனும் இந்த உலகத்தில் வந்து வால்மீகி முனிவரை நோக்கி இராமாயணம் குறித்து நியமித்தும், அவருக்கு

அதனை உபதேசித்தும் சென்றனர். இதனால் இராமாயணத்தின் கீர்த்தி என்பது மேல் லோகங்களிலும் பரவி நின்றது என்பது தெளிவாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (ராமாயணமென்னும் பக்தி வெள்ளம்) “காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத்” என்றிருந்தாலும், “யஸ்யையதே தஸ்ய தத்தநம்” என்கிற கட்டளையிலே அவளுடைய ஸம்பத்தெல்லாம் சேஷியானவ்வனதாயாலே ராம விஷயமாயிருக்குமென்று சொல்லத் தட்டில்லையிறே. தாத்ருசமான ராமாயணமென்கிற கரை புரண்ட பக்தி ரஸத்தை. இதிலே ப்ரதிபாத்யமாயிருந்துள்ள அர்த்தத்தையே பக்தி ரஸமென்று சொல்லவேண்டியிருக்க இது தன்னை, “பக்தி வெள்ளம்” என்றது, “தத் குண ஸார ஸ்யாத் து தத் வ்யபதேச:” என்றாப்போலே அதுக்கு உத்பாதகமாயாலே. “ஏகைகமக்ஷரம் ப்ரோக்தம் மஹாபாதக நாசநம்” என்ற ப்ரகாரத்திலே அர்த்தபர்யந்தம் போகவேண்டாதே சப்தராசிதானே ரஸித்திருக்குமென்னுதல்,

விளக்கம் - (ராமாயணமென்னும் பக்தி வெள்ளம்) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் - காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத் - சீதையின் மஹத்தான சரிதத்தை உரைக்கும் காவியமான இராமாயணம் - என்று கூறப்பட்டபோதிலும், மஹாபாரதம் - த்ரய ஏவாதநா ராஜந் பார்யா தாஸஸ் ததா ஸு த: யத்தே ஸமதி கச்சந்தி யஸ்யையதே தஸ்ய தத்தநம் - மனைவி முதலானவர்கள் யாருக்கு உடைமையோ, அவர்களுடைய செல்வமும் அவருக்கு உடைமையே ஆகும் - என்கிறபடி சீதையுடைய செல்வம் முழுவதும் அவளுடைய எஜமானனாகிய இராமனுடையதாக உள்ளது கூறத் தடையில்லை. இராமாயணம் என்ற கரை புரண்டு ஓடும் பக்தி ரஸத்தை. இராமாயணம் மூலம் வெளிப்படும் விஷயங்களை அல்லவோ பக்தி ரஸம் என்று கூறவேண்டும், இதனை விடுத்து இராமாயணத்தையே பக்தி ரஸம் என்று ஏன் கூறினார்? இதற்கு விடை தருகிறார். ப்ரஹ்மஸூத்திரம் (2-3-29) - தத் குண ஸார ஸ்யாத் து தத் வ்யபதேச: - ஞான குணத்தைச் சாரமாகக் கொண்டுள்ளதால், ஆத்மாவானது ஞானம் என்றே கூறப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த பக்தி ரஸம் ஏற்பட இராமாயணமே காரணமாக உள்ளதால், இராமாயணத்தையே பக்தி ரஸம். ஏகைகமக்ஷரம் ப்ரோக்தம் மஹாபாதக நாசநம் - இராமாயணத்தில் உள்ள 24000 ஸ்லோகங்களின் ஏதேனும் ஒரு எழுத்தை உச்சரித்தாலே மஹாபாதகமும் அழியும் - என்று கூறுவது

போன்று இதன் பொருள் என்ன உரைக்கிறது என்று ஆராயவேண்டாதபடி, இதன் ஓசையே இன்பம் அளிக்கவல்லது.

வ்யாக்யானம் - இப்படிப்பட்ட பக்திதான் அங்கே யாச்ரயித்திருக்கும், நாங்கள் அதைப்பெறுகைக்கென்னென்றால், (குடிகொண்ட கோயிலிராமாநுசன்) எம்பெருமானாரே ஒரு கோயிலாக, அவர் திருவுள்ளத்தை ஒரு சூணமும் பிரியாதே இவ்விடமே குடியாக நித்யவாஸம் பண்ணியிருந்தது. “இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் மாலிருஞ்சோலை யென்னும் பொருப்பிடம் மாயனுக்கென்பர் நல்லோர்” ஏதத் ப்ரதிபாத்யனான பரமபுருஷனுக்கு அவையெல்லாம் கோயில்களாமாப்போலே தத் ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீராமாயண மென்கிற பக்தி ப்ரவாஹத்துக்கு இவரும் ஒரு கோயிலாகக் காணுமிருப்பது. (இராமாநுசன்) அந்த ராமாவதாரத்திலே திவ்யதம்பதிகள் விஷயமாக ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பண்ணி வயிற்றைப் பெருக்கி பக்தியினுடைய ரஸமறிந்தவரினே எம்பெருமானாராயவதரித்தது.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட பக்தி எம்பெருமானாரிடம் அண்டி நிற்கும். இதனைக் கேட்ட அவர்கள் திருவரங்கத்தமுதனாரிடம், “நாங்கள் அதனை எப்படிப் பெறுவது?”, என்று கேட்க, விடை அருளிச்செய்கிறார். (குடிகொண்ட கோயிலிராமாநுசன்) - எம்பெருமானாரையே ஒரு கோயிலாக எண்ணி, அவருடைய திருவுள்ளத்தை விட்டு ஒரு நொடியும் பிரியாமல், அதனையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு எப்போதும் வாழவேண்டும். இராமாநுஜ நூற்றந்தாதி (106) - இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் மாலிருஞ்சோலை என்னும் பொருப்பிடம் மாயனுக்கு என்பர் நல்லோர் - என்பதில் கூறுவது போன்று ஸ்ரீவைகுண்டம், திருவேங்கடம், திருமாலிருஞ்சோலை போன்ற பலவும் இராமாயணத்தில் கூறப்படும் பரமபுருஷனுக்கு இடமாக உள்ளது போன்று, அவனைக் குறித்து உரைக்கின்ற இராமாயணம் என்ற பக்தி ப்ரவாஹத்திற்கு எம்பெருமானார் கோயிலாக உள்ளார். (இராமாநுசன்) - இப்படிப்பட்ட இராமாவதாரத்தில் திவ்யதம்பதிகளாகிய இராமனுக்கும் சீதைக்கும் தேவையான அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்து, அதன் மூலம் மட்டுமே தான் உணவு உண்ட நிலையை அடைந்து, பக்தி ரஸத்தின் சுவையை அறிந்த லக்ஷ்மணன் அல்லவோ எம்பெருமானாராக அவதரித்தது?

வ்யாக்யானம் - (குணம்) அவருடைய கல்யாணகுணங்களை. (கூறும்பர்) இந்த லோகத்தா ரெல்லார்க்கும் உபதேசிக்கும் ப்ரேமயுக்தர். “அர்வாஞ்சோ யத் பத ஸரஸிஜ த்வந்த்வம் ஆஸ்ரித்ய பூர்வே மூர்த்நா யஸ்யாந்வயம் உபகதா தேசிகா முக்திமாபு: ஸோயம் ராமாநுஜ முநிர் அபி ஸ்வீய முக்திம் கரஸ்தாம் யத் ஸம்பந்தாத் அமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:” என்கிறபடியே, “நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கு இங்கு யாதொன்றும் இல்லை கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின்” என்று ச்லாகித்த நம்மாழ்வாரும், அவர் கொடுத்த பவிஷ்யதாசார்ய விக்ரஹத்தையே ஆராதித்துக் கொண்டு போந்த ஸ்ரீமந்தாதமுனிகளும், “ஆ முதல்வனிவன்” என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணின ஆளவந்தாருமென்றபடி. (கடி கொண்ட மாமலர்த்தாள்) அவர்களுடைய பரிமள ப்ரசுரமாய் விலக்ஷணமாய் பரமபோக்யமான திருவடிகளிலே. கடி - பரிமளம். மா - மஹத்வம். யாவதாத்மபாவியாக அநுபவித்தாலும் சரமபர்வ நிஷ்டர்க்குக் குறைப்பட்டிராதே மேன்மேலும் பெருமையு டைத்தாயிறே யிருப்பது. (மலர்) லோகத்தில் புஷ்பம்போலே ஒருக்கால் விகஸிதமா யிருக்கை யன்றிக்கே ஸர்வதா விகாஸத்தோடே யிருக்குமென்றபடி. “பரத்ர சாபி நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம்” என்னக்கடவதிறே. (தான்) “யா நிசா ஸர்வ பூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்யம்” என்னும்படியிருக்கிற அவர்களுடைய திருத்தாள்களிலே. (கலந்துள்ளம்) திருவுள்ளங் கலந்து. (கனியும் நல்லோர்) பக்வபலம்போலே ரஸித்திருக்கும் ஸம்யஜ்ஞாநத்தை யுடையரானவர்கள்; கூரத்தாழ்வா னென்றபடி.

விளக்கம் - (குணம்) - எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை. (கூறும் அன்பர்) - இந்த லோகம் முழுவதும் உபதேசித்தபடி அவர் மீது மிகுந்த ப்ரேமை கொண்டவர்கள். அர்வாஞ்சோ யத் பத ஸரஸிஜ த்வந்த்வம் ஆஸ்ரித்ய பூர்வே மூர்த்நா யஸ்யாந்வயம் உபகதா தேசிகா முக்திமாபு: ஸோயம் ராமாநுஜ முநிர் அபி ஸ்வீய முக்திம் கரஸ்தாம் யத் ஸம்பந்தாத் அமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத: - எம்பெருமானாருக்குப் பின்னர் வந்த ஆசார்யர்கள், எம்பெருமானாருடைய திருவடித் தொடர்பு காரணமாகவே தங்களுக்கு மோக்ஷம் உண்டு என்றனர்; எம்பெருமானாருக்குப் முன்னர் இருந்த ஆசார்யர்கள், எம்பெருமானாருடைய திருமுடித் தொடர்பு காரணமாகவே தங்களுக்கு மோக்ஷம் உண்டு என்றனர்; ஆனால் எம்பெருமானாரோ, கூரத்தாழ்வானோடு தனக்கு உள்ள தொடர்பு காரணமாகவே தனக்கு மோக்ஷம் உண்டு என்றார்; இவ்விதம் உள்ள

கூரத்தாழ்வானுடைய மேன்மை குறித்து என்ன கூற இயலும்? - என்பதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழியில் (5-3-2) - நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கு இங்கு யாதொன்றும் இல்லை கலியும் கெடும் கண்டு கொண்மின் - என்று புகழ்ந்த நம்மாழ்வாரும், நம்மாழ்வார் அளித்த பவிஷ்யதாசார்ய விக்ரஹத்தை மட்டுமே எப்போது ஆராதித்த நாதமுனிகளும், திருவாய்மொழி (7-9-3) - ஆமுதல்வன் இவன் - என்று உணர்த்திய ஆளவந்தாரும் என்று கருத்து. (கடி கொண்ட மாமலர்த்தாள்) - இப்படிப்பட்ட இவர்களுடைய, மிகுந்த பரிமளம் நிறைந்த மேன்மையான இன்பம் அளிக்கவல்ல திருவடிகளில். ஆத்மா உள்ளவரை அனுபவித்தபடி இருந்தாலும் குறைவு இன்றி மேன்மேலும் பெருமைகள் ஓங்கியபடி உள்ள திருவடிகள். (மலர்) - இந்த உலகத்தில் உள்ள சாதாரண மலர்கள், ஒரு நேரம் வந்தவுடன் தங்களுடைய மலர்ச்சி என்பதை இழந்து விடும்; இது போன்று அல்லாமல் எப்போதும் மலர்ச்சியுடன் உள்ள திருவடிகள். ஸ்தோத்ரரத்னம் - அத்ர பரத்ர சாபி நித்யம் யதீய சரணை சரணம் மதீயம் - நாதமுனிகளையே இவ்வுலகிலும் பரவுலகிலும் அண்டி இருப்பேன் - என்பது காண்க. (தாள்) - கீதை (2-69) - யா நிசா ஸர்வ பூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்யமீ - அனைத்து உயிர்களும் இரவு போன்று உறங்கும்போது, ஞானியானவன் விழித்தபடி அறிகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவர்களுடைய திருவடித்தாள்களில், (கலந்துள்ளம்) - திருவுள்ளத்தினை எப்போதும் நிலைநிறுத்தி அல்லது ஒன்றாகக் கலந்து. (கனியும் நல்லோர்) - பக்திப்பழம் போன்று ரசித்தபடி உள்ள தெளிவான ஞானம் கொண்டவர்கள்; குறிப்பாகக் கூரத்தாழ்வான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (அடி கண்டுகொண்டுகந்து) இவ்வாத்மவஸ்து அங்குத்தைக்கு சேஷமானதன்றோவென்று கொண்டு இதினுடைய படியை தர்சித்து அந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விரும்பி அங்கீகரித்து. ஒரு ராஜபுத்ரன் வழி தப்பிப்போய் ஒரு வேடன் க்ருஹத்திலே சேர்ந்திருக்க, அந்த ப்ரகாரத்தை யறிந்திருக்கும் தார்மிகரான சிலர், இருவருடையவும் ஸம்பந்தத்தை யறிவிப்பித்து இருதலையையும் சேர்க்குமாப்போலே. (என்னையும்) அவருக்குத் தம்மைப்போலே என்னையும் எம்பெருமானார்க்கு. சக்ரவர்த்தித் திருமகன் பக்கலிலே ப்ரேம யுக்தரானவரென்று (அவர்க்கு) என்ற தச்சப்தத்தாலே தோற்றுகிறது. (ஆள் ஆக்கினர்) - அங்குத்தைக்கு ப்ராப்தமான ஆகாரத்தோடே கூட்டினார்கள். சேஷபூதனாம்படி பண்ணினார்க ளென்றபடி. ஆகையாலே நான் வகுத்த

விஷயமென்றறிந்து ஆச்ரயித்தேனல்லேன், எனக்கு புருஷகார பூதரான ஆழ்வான் ஆச்ரயிப்பிக்க ஆச்ரயித்தே னென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (அடி கண்டுகொண்டுகந்து) - என்னுடைய ஆத்மாவானது அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அடிமை அல்லவோ என்று சிந்தித்து, இந்த ஆத்மாவினை உணர்ந்து, அத்தகைய ஸம்பந்தமே ஆத்மா கரையேறக் காரணம் என்று அதனை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டு. சிறிய வயதில் ஒரு அரசகுமாரன் காணாமல் போய், ஒரு வேடனின் வீட்டில் வளர்ந்தபடி உள்ளான் என்று வைத்துகொள்வோம்; இந்த நிகழ்வை அறிந்த சில நல்லவர்கள், அந்த அரசகுமாரன் மற்றும் வேடன் ஆகிய இருவருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தி, அரசனுக்கும் அந்த அரசகுமாரனுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பைக் காண்பித்து, அவர்கள் இருவரையும் சேர்ப்பர். இது போன்று, (என்னையும்) - அவர்களுக்கு நான் எவ்விதம் உள்ளேனோ, அதோ போன்று எம்பெருமானார்க்கு நான் உள்ளபடிச்செய்து, அவர்கள் சக்ரவர்த்தித்திருமகனாகிய இராமனிடம் எவ்விதம் ப்ரேமையுடன் உள்ளனரோ அது போன்று. (ஆள் ஆக்கினர்) - எம்பெருமானார் திருவடிகளில் நான் அடிமையாக நிற்கும்படிச் செய்தனர். ஆக, எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளே எனக்கு இயல்பாகச் சேர வேண்டிய இடம் என்று அறிந்து கொண்டு அண்டி நிற்கவில்லை. எனக்குச் சிபாரிசு செய்பவராக நிற்கும் ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் என்னை இங்கு சேர்க்க, நான் அண்டி நின்றேன்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்